

Hạt Tương Tư

Contents

Hạt Tương Tư	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	8
7. Chương 7 End	10

Hạt Tương Tư

Giới thiệu

Ta có một tráp hồng đậu rực rỡ, ngập tràn mùi xạ hương nồng nặc; Nếu ta tặng chàng, chàng phải đền bù cho ta một tráp tương tư tươi đẹp;

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hat-tuong-tu>

1. Chương 1

NAM THÂN THIÊN (1)

GẶP GỠ

(1): là bài, phần.

Ta có một tráp hồng đậu rực rỡ, ngập tràn mùi xạ hương nồng nặc;

Nếu ta tặng chàng, chàng phải đền bù cho ta một tráp tương tư tươi đẹp;

Nếu không, đau thấu tim can, đêm không ngon giấc.

“Nam Thân.” Tương Tư nhặt lấy nhành hoa lựu màu đỏ nhạt bên cửa, trên váy đỏ tản mát những bông hoa vỡ tung buồn tha thiết.

Nam Thân quay đầu lại, gương mặt thon dài nhìn lom lom: “Tương Tư, nàng đến muộn.”

Lúc đó, Tương Tư đứng ở nơi ánh sáng sau lưng hắn. Nam Thân nhất định là nhận được ưu ái của nhật nguyệt rồi: ánh dương quang loang lổ tạo thành màu vàng rực rỡ trên gương mặt sạch sẽ của hắn, ánh sáng lộng lẫy nhàn nhạt bỗng bành.

“Chàng nên biết rằng, nhà chàng cách nhà ta xa như vậy.” Tương Tư nhẹ nhàng nâng vạt áo nhảy qua bậc cửa, cười thật xinh đẹp: “Thật là vương chân. Chỉ sợ có một ngày nhất định sẽ bị té ngã.”

“Ai bảo nàng đi đường đều bay nhảy như vậy, té một lần mới tốt.” Nam Thân vỗ về cành hoa lựu mà Tương Tư ném vào ngực hắn, hàm chứa nụ cười liếc nhìn nàng: “Té một lần thì nàng phải ở lại nhà ta nha~, liên, chạy không thoát nữa.”

Tương Tư làm ra vẻ không nghe thấy lời hắn nói, đi đến bên cạnh Nam Thân ngồi xuống đất, nàng lật mở quyển “Ngũ Đại Từ” mà Nam Thân thích nhất, chỉ vào bài “Sinh Tra Tử” của Chu Hi Tế: 2

Tân nguyệt khúc như mi, vị hữu đoàn viên ý

Hồng đậu bất kham khán, mẫn nhân tương tư lệ

Chung nhật phách đào nương, nhân tại tâm nhi lý

Lưỡng đoá cách tường hoa, tảo văn thành liên lý

(2): Mình nghĩ tác giả viết sai tên, nhà thơ trong Ngũ Đại Từ này tên là Ngưu Hi Tế mới đúng, năm sinh năm mất chưa rõ, sống tại Lũng Tây (nay là Cam Túc).

Ai muốn biết thêm thì baike nha, tiếng việt nó không có:

baike.baidu.com/view/201501.htm

“Hay cho nỗi thương cảm si mê của một nữ tử, chỉ sợ đến cuối cùng cũng không đợi được người nàng tương tư.”

“Tương Tư, vậy nàng đã đợi được chưa?” Nam Thân như cười như không nhìn nàng.

Tương Tư cúi đầu cười, từ phía sau lấy ra một tráp gấm, từ từ đưa cho hắn: “Chàng cầm đi, nếu lần sau ta đến có thể nhìn thấy hồng đậu đầy tráp, vậy thì xem như là đã đợi được rồi.”

Nam Thân cầm lấy hộp gấm để sát vào mặt gối một cái: “Xạ hương?”

“Nhìn thấy nó như nhìn thấy ta, những ngày này có thể ta sẽ không thường xuyên đến được.” Tương Tư vịn lấy khung cửa quay đầu nhìn hắn, cười rạng rỡ sau đó liền biến mất.

Không ai có thể không yêu, không tương tư.

Năm đó vào đầu hạ, đêm còn hơi lạnh, tiếng ve kêu rất ít.

Tương Tư mặc một lớp áo lót mỏng màu đỏ tươi, cười yếu ớt ngồi ở đầu tường, làm người ta cảm thấy sợ hãi.

Đình viện của nhà ta là của đương kim thừa tướng hiện nay, không biết có bao nhiêu trọng binh canh gác.

“Người làm sao mà vào được?” Ta thậm chí còn không dám nhìn thẳng vào ánh trăng trải khắp người nàng, chỉ cúi đầu hỏi.

Nàng cười khanh khách: “Vì nhà ngươi có cây tương tư đó.”

Váy lụa mỏng theo gió nhẹ bay, đẹp đến mức khiến người ta ngây ngẩn.

Ta nắm chặt tay, lúc nhìn lên lại thấy một quả hồng đậu ngọt ngào như ngọc, ta cả kinh: “Đây....đây không phải là nhà ta....”

“Người trông xuống là được.”

Nàng cười duyên nháy xuống tường, không phát ra một tia thanh âm nào. Dựa vào cánh tay, nàng nghiêng nghiêng cái đầu xinh đẹp, bước đi lảo đảo, bộ dáng rất xảo quyệt. Ta nhìn nàng đến ngây dại: mày liễu nhẹ giương, mắt phượng trong làn tóc mai, làn môi bóng mượt mê người như hồng đậu trong tay.

“Ê, tên cóc.” Nàng dùng tay áo che miệng, hai vai run run, giống như cười đến không chịu nổi, “Mang nó trông dưới cửa sổ.”

Ta làm theo, nhưng vẫn không ngừng quay đầu nhìn nàng, rất sợ nàng sẽ bị thị vệ bắt được. Đến lúc ta vốc đất che phủ lên trên rồi quay đầu thì đã không còn nhìn thấy nàng nữa. Ta cảm thấy mất mát vạn phần, nhưng trong lòng vẫn tràn đầy nghi ngờ: Nàng là người hay ma? Làm sao vào đây mà không kinh động một người? Hơn nữa, cũng không biết phương danh của nàng là gì....

Ta mỗi ngày đều ngồi dưới cửa sổ nhìn gốc hồng đậu, nó lớn lên không nhanh cũng không chậm, cành lá tươi đẹp, trong giống như bộ dáng thanh tú của nàng vậy.

Tương tự của ta với nàng cũng giống như gốc hồng đậu này, càng lúc càng sâu, càng lúc càng dày...

Ngay lúc cây hồng đậu kết quả, nàng cuối cùng cũng xuất hiện rồi....

2. Chương 2

TƯƠNG TƯ THIÊN

TIỀN DUYÊN

Nam Thân đã quên mất ta.

Mười năm trước, phụ thân hắn được tuyên chiếu vào cung làm quan. Trên đường đi cả nhà ông đã lạc vào rừng rậm bị thụ yêu mê hoặc. Toàn gia mười mấy người bị dây leo trói buộc trong cung điện của thụ yêu, không thể động đậy

Lúc đó, ta chỉ là một gốc hồng đậu nhỏ trong rừng, chỉ là một hồng đậu tinh, chỉ hận tu vi của ta quá thấp, còn có khuôn mặt con nít, nên đã bị thụ yêu ép buộc.

Thụ yêu mỗi dịp trăng tròn đều phải hút máu tươi của con người, đêm đó, người sắp bị đưa vào miệng thụ yêu chính là Nam Thân.

Đúng là một đứa bé kì lạ, không khóc cũng không ầm ĩ, trong mắt là sự trấn định đến đáng sợ. Thụ yêu cũng có một chút sững sốt, vươn ngón tay đỏ sẫm của mình xoa xoa gương mặt trắng nõn của đứa bé: “Tương Tư, người nhìn tên nhóc này xem.”

“Vâng.” Ta quỳ xuống đáp.

Thụ yêu chọn một đứa bé khác trạc tuổi Nam Thân, trước khi chết tiếng khóc của đứa bé đó vang vọng khắp cả cung điện....

“Không lẽ người không sợ sao?” Ta ngồi xuống bên phải ngực đá, đưa cho hắn vài miếng quả dại.

Hắn mỉm cười, gương mặt thon dài cong cong: “Nếu như dưới đất có yêu quái làm loạn, vậy thì trên trời nhất định sẽ có thần tiên đến thu phục nó. Ta chết rồi, biết đâu có thể lên trời nói với thần tiên, để bọn họ sẽ đến cứu cha mẹ ta.”

“Thần tiên có thể nghe thấy sao?” Ta mê man tự hỏi chính mình, khổ sở cúi đầu gục xuống khuỷu tay, “Nếu là như vậy, cũng thu phục ta đi.... Dù sao, ta cũng là yêu.”

“Người nhất định không phải là yêu nghiệt.” Nam Thân nhìn ta khẳng định, “Trên người của người không có mùi máu tươi, thành tiên tử nhé, đừng chịu sự khống chế của thụ yêu nữa, chạy trốn đi.”

Hắn đang trong hoàn cảnh khốn cùng như thế, lại có thể kêu ta bỏ chạy..... Nhất thời, mặt ta rơi đầy lệ.

Trước lúc chạy đi ta đưa cho hắn chìa khóa của ngục đá, còn dặn dò hắn nhất định phải chạy trốn vào lúc nửa đêm. Lúc đó, yêu quái thụ yêu vì không hấp thu được mặt trời mà pháp lực sẽ bị yếu đi.

“Ta vẫn còn chưa biết tên ngươi.” Nam Thân cầm chắc chìa khóa la lên.

“Tương Tư.” Mặt ta đầy lệ, phát tay biến mất.

“Tương Tư con tiện tì này.” Thụ yêu phần hận dùng dây leo quật vào thân thể ta, “Lại có thể thả nhiều người như vậy, đó là máu đó, là máu đó! Xem ta có đánh chết người không!”

Ta thực sự không la một tiếng, chỉ ngậm đầy máu cười nhạt: “Cứ cho là người đánh chết ta thì cũng không sao. Người đã chạy hết rồi.”

“Người còn dám cãi lại!” Thụ yêu gần như phát điên, bắt lấy tay ta dùng dây leo quật vào.

Một cái, hai cái..... Sau đó là một trận đau nhức, ta liền ngất đi.

“Tương Tư, Tương Tư.” Thanh âm quen thuộc đến thế này....

“Người là...” Ta mở nhẹ mắt, một ông lão sắc mặt hồng hào ở trước mặt ta: “Này! Tương Tư, người rốt cuộc cũng tỉnh lại rồi.”

Lão ở trước mặt ta nhẹ nhàng phát tay một cái, rất nhiều kí ức chưa từng có cứ như thủy triều tràn về.

“Lão đầu chết tiệt!” Ta oa một tiếng khóc lớn, kí ức mấy trăm năm từng chút từng chút một sống lại, nhưng mà hình như vẫn còn một chút kí ức nào đó không thể nhớ lại: “Lão già hư hỏng! Lão già hư hỏng! Giờ mới chịu đón ta về nhà.”

Nguyệt lão gia gia hắc hắc cười, nhéo nhéo hai gò má ta: “Tương Tư đáng thương của ta, công đức viên mãn rồi ~ Yên tâm đi, sẽ không để người xuống nhân gian làm yêu quái chịu khổ nữa!”

“Thụ yêu đâu?” Ta vươn hai tay ra, vẫn hoàn hảo không tổn hao gì, trên người cũng không bị đau.

Hai tay nguyệt lão quần lấy dây tơ hồng chơi đùa, ngón tay chỉ về phía Nguyệt kính: “à, bị ta thu vào trong kính rồi.”

Ta lơ đãng vuốt ve cánh tay, đột nhiên cảm thấy có chút gập gềnh, ta duỗi tay nhìn, bên sườn tay còn có thể nhìn thấy dấu răng rất rõ ràng: “Vậy..... Nam Thân, sao rồi?”

—Đêm đó, ta và Nam Thân đã để lại dấu răng trên sườn tay của đối phương.

“Sau này chúng ta sẽ dựa vào ấn kí này để tìm thấy đối phương... cho dù người nhất định sẽ quên.”

“Nếu người tìm được ta, hoặc là ta tìm được người, chỉ cần nhìn thấy ấn kí này, ta nhất định sẽ nhớ ra người.”

“Hy vọng như vậy... Nếu có duyên gặp lại, nhất định không được phụ nhau.”

“Đợi ta trưởng thành, ta nhất định sẽ lấy người làm nương tử của ta.”—————

Đợi ta trưởng thành, ta nhất định sẽ lấy người làm nương tử của ta. Đợi ta trưởng thành, ta nhất định sẽ lấy người làm nương tử của ta. Đợi ta trưởng thành, ta nhất định sẽ lấy người làm nương tử của ta!.....

“Đứa bé nam đó sao?” Trong mắt của nguyệt lão gia gia chột lóe, “Đã cùng cha mẹ hắn đến kinh thành rồi, tương lai là con của thừa tướng, tiền đồ không thể định lượng.”

“Vậy hắn.....”

“Đoạn kí ức trong khu rừng đó đã biến mất rồi. Lúc ta cứu người, bị hắn đi vòng vào tìm kiếm nhìn thấy, người phải biết là, không thể để phạm nhân nhìn thấy chúng ta.”

Ta khóc không ra nước mắt.

Nếu có duyên tương kiến, thì sẽ không cô phụ đối phương.... Cho dù người đã quên mất ta rồi....

3. Chương 3

NAM THÂN THIÊN

TRÙNG PHÙNG

“Không biết phương danh của cô nương...”

“Đúng là biết rõ mà còn cố hỏi.” Tương Tư khanh khách cười lớn, khẽ cắn môi chỉ vào cây hồng đậu kia: “Đó, biết chưa?”

Nàng nói nàng gọi là Tương Tư... (1)

(1): Hồng đậu còn được gọi là hạt tương tư

Cái tên quen thuộc đến như vậy, phảng phất như đã khắc sâu khảm vào trong tim từ nhiều kiếp trước.

Tuy nhiên ta lại không nhớ ra, đầu ta đau đến muốn nứt vỡ.

“Nam Thân.” Tương Tư ở trước mặt ta khua tay, những ngón tay thon dài trên cổ tay như bạch ngọc kia chụp lấy một chuỗi xạ hương hồng đậu đỏ thắm: “Đang nghĩ gì vậy?”

“A.... Không có gì, chỉ là cảm thấy quen thuộc.... Đường như, ta trước đây đã từng gặp người....” Ta duỗi tay ra, một dấu răng nhỏ nhỏ hiện ra trước mắt.

Tương Tư chỉ nhìn ta chằm chằm: “Có phải người....nhớ ra gì không?”

Ta ôm lấy đầu đang đau đến muốn nứt vỡ của mình: “Một thân ảnh mơ mơ hồ hồ... và thanh âm... a..a...”

“Đừng nghĩ nữa.” Tương Tư nắm lấy tay ta dịu dàng nói, đôi mắt nhìn chăm chú vào dấu răng bên sườn tay ta: “Nam Thân, cho chúng ta bắt đầu lại lần nữa, dù cho người đã quên mất ta....”

“Được.”

Ta lấy hồng đậu vừa thu hoạch được gieo xuống dưới cửa sổ lần nữa.

Tương Tư nói, không lâu nữa, chỉ cần ta mở cửa sổ liền có thể nhìn thấy hồng đậu đỏ rực.....giống như, nụ cười của Tương Tư.

Tương Tư là một nữ tử động lòng người, thông minh lại hoạt bát lanh lợi...

Ta dạy nàng thi ca, chỉ cần nhìn qua liền không quên, oang oang đọc thuộc...

Chỉ là, nàng rất ít khi nói về chuyện gia đình của mình. Nàng chỉ nói, nàng từ một nơi rất xa đến, vì trước đây có theo thể ngoại cao nhân học phép thuật, nên mới có thể ngày đi nghìn dặm, thậm chí đối với trọng binh trong phủ thừa tướng cũng xem như chỗ không người.

Ta nhìn thấy ban ngày nàng cũng thường xuyên đến, nên liền tin.

Cha muốn ta thi công danh.

Ta nghĩ, nếu có thể như vậy, liền có thể không dùng thân phận con trai thừa tướng để đến nhà Tương Tư cầu thân rồi. Dù sao, từ bằng phụ quý, thực tế làm như vậy thì có chút dung tục.

Tương Tư dường như hiểu thấu suy nghĩ của ta, nàng nhẹ nhàng cười rồi không quản lấy ta đòi học thi từ nữa.

Đảo thủy ma mặc, hồng tỵ thêm hương. (1)

(1): Sorry, trình độ mình chưa dịch được cái này.

Mỗi đêm khi ngọn nến sắp tàn, ta đều ngồi vỗ về khuôn mặt say ngủ của nàng, tâm càng sinh thêm yêu thương. Vì để không làm nàng thức giấc, ta chỉ có thể đắp thêm một kiện y phục cho nàng.

Chỉ là đến sáng ngày thứ hai, hình bóng của nàng liền biến mất, chỉ để lại một quả hồng đậu và kiện y phục trên thư án. (2)

Có một ngày, nàng đem tráp gấm tặng cho ta, bên trong tràn ngập mùi xạ hương.

Nàng nói, đợi khi tráp gấm này chứa đầy hồng đậu, vậy nàng sẽ tính là đợi được rồi.

Tương Tư, ta có thể đem hồng đậu làm ngập tráp, Tương Tư, ta muốn cưới nàng.

Đây dường như là ước định từ kiếp trước của bọn ta...

4. Chương 4

TƯƠNG TƯ THIÊN

CHỜ ĐỢI

Ta đợi lâu như vậy, mới đợi được câu nói đó.

Ta tìm lâu như thế, mới tìm được chàng.

Là tiên tử chấp chương Tương Tư Ti, ta vốn không nên quan tâm đến những việc ở nhân gian, chỉ là ta, mỗi khi nhìn thấy dấu răng trên sườn tay, tâm liền sinh quyến luyến.

“Tương Tư.” Nguyệt Lão gia gia đi đến bên cạnh ta, chỉ vào bức tường treo đầy những dây tơ hồng kết nhân duyên, “Tương tư trên thế gian, đều do người nắm giữ, nhất thiết không được tâm sinh lưu luyến, làm hỏng việc lớn.”

“Nhưng mà, gia gia! Nam Thân hấn.....” Ta bắt lấy tay lão cầu xin, “Ta có thể nhìn hấn một lần không?”

“Không được. Ta tuyệt đối không đồng ý.”

“Gia gia....”

“Tương Tư, chớ trách ta vô tình, chỉ là đoạn nghiệt duyên này phải kết thúc ở kiếp này, nếu không, vạn kiếp bất phục.” Nguyệt Lão gia gia lấy Nguyệt kính thu vào trong ngực, “Ta biết người đang dùng Nguyệt kính này tìm hấn. Quên hấn đi, là điều bức thiết.”

“Lẽ nào ta và hấn từng có nhân duyên kiếp trước sao?” Nhưng mà tại sao....ta chỉ nhớ những việc liên quan đến hấn trong kiếp này? Kí ức mấy trăm năm nay của ta đều đã sớm hồi phục, chỉ có những kí ức liên quan đến hấn....

“Đoạn nghiệt duyên này, người không cần nghĩ nữa.” Nguyệt Lão gia gia thở dài biến mất.

Không có Nguyệt kính, ta không thể nào nhìn thấy tình hình ở nhân gian...

“Phong Nguyệt tỷ tỷ, tỷ có thể giúp ta tìm một người không?” Không còn cách nào khác, ta chỉ đành tìm tiên tử chấp chương Phong Nguyệt Ti giúp đỡ, hơn nữa, nàng ấy còn là tiên tử mà ta coi thường nhất.

Nhưng mà, không còn cách nào khác... Các tiên tử khác nhất định sẽ khuyên ta bỏ cuộc và tuyệt đối không giúp ta.

Phong Nguyệt lại không giống, nàng ấy sẽ lựa chọn trao đổi cùng ta...

“Thì ra Tương Tư kiêu ngạo cũng có thể nhờ ta giúp đỡ nữa?” Phong Nguyệt nằm trên sạp yêu mị cười, “Nguyệt kính của muội không phải có thể nhìn rõ mọi việc ở trần gian sao?”

“Nguyệt kính của ta đã bị Nguyệt Lão gia gia lấy đi rồi..” Ta đứng bên cạnh thân mình tràn ngập mùi hương của nàng ấy, không khỏi nhú nhú mày.

“Người động phạm tâm rồi.” Phong Nguyệt cẩn thận đánh giá.

Ta cúi đầu: “Nếu tỷ có thể giúp ta tìm Nam Thân, ta nhất định sẽ đồng ý mọi chuyện.”

“Tất cả? Không, Tương Tư.” Phong Nguyệt đứng dậy dựa sát vào tai ta nhẹ giọng nói: “Ta chỉ cần một dây tơ hồng.... Ha ha ha...”

“Dây tơ hồng? Nhưng dây có liên quan đến nam nữ ở nhân gian...”

“Nam Thân so với một sợi dây tơ hồng có lẽ đáng giá hơn chứ? Phong Nguyệt cười yêu mị dùng tay vuốt nhẹ bờ môi ta, “Đối với muội mà nói, trộm một dây tơ hồng chỉ là chuyện rất dễ mà.”

“... Được.”

Ta có được tin tức của Nam Thân như ta mong muốn.

Lúc ta giao dây tơ hồng cho Phong Nguyệt, nàng ta cười rất không tốt... chỉ là ta vẫn còn chìm đắm trong sự bối rối, nên không phát hiện.

Cho nên, Nam Thân, ta có thể đến nhân gian tìm chàng, thực hiện lời hứa của ta.

5. Chương 5

NAM THÂN THIÊN

TƯƠNG VONG

“Cái gì? Kêu con lấy tiểu thư Tử Khâm?” Ta đột nhiên cảm thấy kinh hãi.

Cha và mẹ ta đều có cùng một khẩu khí: “Tử Khâm là nữ nhi của tướng quân hiện nay, cả hai đều môn đăng hộ đối, huống hồ, nó đối với con từ lâu đã có tình ý.”

“Không thể được. Con không muốn!!!” Ta lùi lại vài bước, bưng lấy ngực hướng về thư phòng mà chạy đi....

“Tương Tư?!” Kể từ ngày nàng tặng ta tráp gấm kia, đây là lần đầu tiên nàng xuất hiện. Bây giờ nàng đang lẳng lặng ngồi phía trước thư án lật xem thi từ, thỉnh thoảng còn dùng bút khoanh tròn chú giải, bóng lưng đúng đưa qua lại.

Nàng nghe tiếng, quay đầu lại cười: “Sao vậy? Chạy nhanh như thế?”

“Ta.... Ta....” Ta không biết có nên nói tất cả cho nàng nghe không...

“Sao lại ấp a ấp úng thế?” Tương Tư khép sách, hai tay vịn vào vai ta, nhẹ giọng nói: “Có phải có chuyện gì không?”

Ta bắt lấy tay nàng: “Nàng...nàng không phải có học qua pháp thuật sao, mau mang ta đi đi! Chúng ta rời khỏi nơi này!”

“Nam Thân, chàng có chuyện. Nói ta biết đi!” Tương Tư phẩy tay áo, tránh khỏi tay ta.

“Kêu ta làm sao nói....kêu ta làm sao nói đây...” Ta dùng hết lực nắm lấy tay nàng: “Cho dù có ra sao, xin nàng nhất định phải tin ta.”

“Nam Thân....” Thanh âm của Tương Tư càng lúc càng nhẹ....

Ta phát điên phá tan sự ngăn cản của binh lính, lão đảo chạy ra đường lớn.

Ta ở trong tửu quán uống hết vài vò rượu. Đây là lần đầu tiên trong đời ta uống rượu. Rượu vào lòng càng đau, trong lòng như có ngọn lửa đang thiêu đốt.

Trong cơn say, từng cái nhần mày, từng nụ cười của Tương Tư, giống như sương mù dày đặc khắp xung quanh.

Uống xong, ta ra khỏi tửu quán, lão đảo đứng ở trung tâm đường lớn, không biết nên làm thế nào...

“Nam Thân công tử...” Một thanh âm dịu dàng từ trong kiệu cách ta không xa truyền lại.

Một đôi tay ngọc ngà trắng ngần vén màn trúc đang che kiệu lên, lộ ra một khuôn mặt tuyệt sắc khuynh thành.

Ta chấp tay thi lễ, nhàn nhạt đáp lời: “Thì ra là Tử Khâm tiểu thư.”

“Chàng và ta đã có hôn ước, thì không phải là người ngoài, cùng đi trà lâu một chuyến nhé?” Tử Khâm cười yếu ớt nói.

“Rất tốt...” Đầu óc ta trống rỗng, chỉ nghĩ có người điều khiển ta làm những việc này.

“Hôm nay chúng ta có thể gặp gỡ, cũng xem như có duyên.” Tử Khâm cầm ấm trà rót trà cho ta, hương trà nồng nàn, dường như làm người ta quên mọi ưu phiền, “Chẳng qua, ta nên chúc tân lang trạng nguyên thi đỗ khoa bảng...”

Trạng nguyên.... Công danh... Thì ra cha mẹ ta muốn ta thi lấy công danh, sau đó liền cùng thiên kim của tướng quân cộng kết liên lý (2)

“Tử Khâm tiểu thư...” Ta thuận tay cầm lấy chén trà tử sa (3) uống một ngụm, trà thấm vào ruột gan, có chút cảm giác chút kì lạ.

(2): Kết làm vợ chồng.

(3): một loại đất sét, có nhiều ở Nghi Hưng, tỉnh Giang Tô. Đất rất mịn, hàm lượng sắt cao, sau khi nung có màu nâu đỏ, tím đen. Chủ yếu dùng làm đồ trà)

“Gọi ta Tử Khâm là được.” Tử Khâm mỉm cười, mặt đỏ lên.

“Nàng không phải thích công tử của Khương đại học sĩ....” Ta say rượu nên có chút chóng mặt, nghiêng đầu hỏi nàng: “Nhưng mà bây giờ... nàng....nàng có tâm ý ái mộ ta không?!”

Nàng cúi đầu cười, nhìn rất giống Tương Tư.

“Xin nàng tin ta... Nhất định phải...tin...” Ta cười vươn tay ra bắt lấy tay nàng, sau đó liền ngắt di.

“Nam Thân.... Vong Ưu Tán(4) này có thể giúp chàng quên đi một vài thứ....chuyện, hoặc người...”

(4): Thuốc để quên ưu sầu.

6. Chương 6

TƯƠNG TƯ THIÊN

VĨNH LY

“A? Tại sao dây tơ hồng của Nam Thân lại mắc cùng một chỗ với Tử Khâm?” Nguyệt Lão gia gia thần trọng tra lại sổ nhân duyên, “Kì lạ thật, nhân duyên của Tử Khâm này là Khương Việt Linh mà?”

“Cái gì? Nam Thân và Tử Khâm?!” Ta nhào về phía bức tường nhân duyên, đây là chuyện gì vậy, dây tơ hồng của bọn họ bây giờ lại dắt vào chung một chỗ....

“Tương Tư! Người đang làm gì vậy?! Mau buông tay!” Nguyệt Lão gia gia bắt lấy cánh tay đang muốn xé rách dây tơ hồng, “Sẽ bị trời phạt đó.”

“Không phải gia gia nói bọn họ vốn không nên cùng một chỗ sao? Ta giúp bọn họ tháo ra...”

“Không được! Chuyện đã đến nước này thì không thể thay đổi được nữa!

“Tại sao... Rốt cuộc là ai...”

Hương hoa càng nồng nặc hơn..

“Tương Tư muội muội..” Phong Nguyệt cười khiêu khích, từ từ đi đến bên ta.

“Là tỷ đúng không?” Ta nhìn nàng ta phẫn hận, “Ta sớm nên biết là tỷ.”

“Sao muội có thể nói như vậy được? Là muội đưa dây tơ hồng cho tỷ, tỷ tỷ thích buộc cho ai thì buộc thôi.” Phong Nguyệt cười “khi” một tiếng, phất tay áo, “Đừng như vậy mà! Dù sao thì muội muội và phạm nhân kia không thể...”

“Câm miệng.” Ta chỉ vào mũi nàng ta, “Người giúp ta cũng là vì muốn hại ta! Tâm của người cũng ngoan độc lắm!”

“Hừ!” Phong Nguyệt cười gằn, “Ta chính là muốn người đau khổ! Kiếp nào người cũng bị đầy xuống nhân gian, vậy mà lại có bản lĩnh chạy trở lên làm tiên tử! Ta vốn có thể tiếp quản Tương Tư Ti của người, như vậy ta sẽ cùng lúc có Phong kính và Nguyệt kính, pháp lực cũng sẽ ngang bằng Nguyệt Lão!”

“Cái gì mà kiếp nào cũng bị đầy làm phạm nhân?” Ta hoài nghi tột cùng, “Không phải chỉ có kiếp này mới...”

“Xem ra kí ức của người còn thiếu một chút rồi.” Phong Nguyệt lạnh lùng cười, phất tay một cái, Phong kính liền hiện ra:

Thì ra, chín kiếp trước, ta và Nam Thân đã từng yêu nhau...

Câu chuyện của chín kiếp trước giống như kiếp thứ mười này: Cả nhà chàng được ta cứu trong rừng, sau đó để lại ấn kí cho nhau...

Chỉ là cuối cùng, trong kính đều phủ đầy hồng đậu, dần dần chảy ra máu.....

“Kết cục chỉ có thể là như vậy...” Ta phủ phục xuống đất, khuôn mặt đầy lệ.

“Tương Tư, không phải là không có biện pháp.” Nguyệt Lão gia gia cầm lấy kéo tương tư xuất hiện trước mặt ta, “Chỉ cần để Nam Thân cùng người khác bái đường là được.”

“Nhưng mà... ta không quên được chàng...”

“Hắn đã sớm quên người rồi.” Phong Nguyệt lạnh lùng cười, lại phất một cái:

Nam Thân đang mặc hỷ phục tân lang đá vắng cửa kiệu, dịu dàng cầm lấy tay của Tử Khâm...

“Chàng không thể quên ta... Chàng sao có thể quên....” Ta vươn tay, dấu răng đang chậm rãi tiêu biến.... “Tại sao? Sao lại như thế này?”

“Bởi vì chỉ có thứ này biến mất, Nam Thân mới có thể chính thức quên người. Hơn nữa...” Nguyệt Lão gia gia cầm kéo tương tư cắt vào tên Nam Thân trên không trung, một làn khói nhẹ từ dây tơ hồng bay ra, đây vốn là để tạo ra hình dáng để kết thành hạt tương tư, sau đó từ từ tiêu biến, “Ta còn phải cắt đứt ngàn kiếp tình kết của bọn người.”

“Đừng, đừng cắt đứt của ta...” Ta quỳ xuống đất, dùng đầu gối để lê đến chỗ Nguyệt Lão gia gia nắm lấy vạt áo: “Ta cầu xin người... Đừng mà...”

“Tương Tư!” Nguyệt Lão gia gia thở dài, “Năm đó cũng chính vì người si mê không đổi, tình căn sai lầm, yêu phải người phạm, kiên quyết muốn nối dây cho Nam Thân và người mới bị trời phạt. Trời phạt người mười kiếp luân hồi thành yêu, chỉ khi người cứu người đủ thời gian đó thì mới được quay về thiên đình.

Không ngờ đến người kiếp kiếp đều gặp được hần, kiếp kiếp đều đau khổ. Kiếp này là cơ hội cuối cùng của người, nếu không thể kết thúc, vậy sẽ vạn kiếp bất phục!”

“Nếu đã như vậy, mọi chuyện do ta mà ra, thì cũng nên do ta kết thúc nó.....” Ta lau khô nước mắt đứng lên. Hồng y nhẹ phất, phi thân xuống trần..

“Nhất bá thiên địa.”

“Nhị bá cao đường.”

“Phu thiên...”

“Đợi đã! Ta...” Thanh âm của ta khản đặc, tay ta trên đỉnh đầu làm hiện ra một vòng cung màu hồng, thi triển ra pháp lực cả đời để thời gian ở đây dừng lại một khắc.

Tất cả mọi người đều bất động....

“Người đang làm gì?” Nguyệt Lão gia gia sắc mặt ngưng trọng xuất hiện, “Tự ý cho thời gian ngừng lại? Người làm như vậy sẽ bị hôn phi yên diệt.”

Ta từ từ đi về phía Nam Thân, cầm lấy tay áo hần, ấn kí dấu rằng ngay cánh tay quả nhiên biến mất rồi....

Mất ta đây lệ, quay đầu lại cười: “Thà hôn phi yên diệt, còn hơn kiếp sau luân hồi. Chỉ cầu xin người cho ta hóa thành một nốt chu sa trên người hần, để hần ngày ngày nhìn thấy ta, đau thấu tâm can, đêm không thể ngủ...”

7. Chương 7 End

NAM THÂN THIÊN

TƯƠNG TƯ

Vì sao trên người ta lại có thêm một nốt chu sa?

Đỏ thắm như hạt tương tư...

Mỗi lần nhìn thấy nó, đều giống như bị cây đao ngàn năm đâm tới, làm ta đau thấu tâm cốt..

Vì sao ta lại muốn đem hồng đậu mà ta trồng bên dưới cửa sổ chất đầy vào trong tráp gấm nòng nặc mùi xạ hương?

Vì sao những gốc cây hồng đậu đó sau khi bị ta hái liền chảy ra thứ nước đỏ như máu?

Có phải ta đã từng yêu một ai đó không?

Có phải hay không, đã yêu nàng ngàn năm....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hat-tuong-tu>